

Samomluva - Žamboši

Ne nevzlykej, že ti před očima zemřel ráj
Ta planeta kdysi modrá dnes už šedá dohrála
Tvá člověčí pýcha, lidská hrdost, jakoby roztála
Teď brečíš tu jako malej
A slepá kolej
Je proti tobě knihou bez konce
A jen rozjímáš, nad svou divnou náturou
Tak vykřičels všechnu svou zlobu
A rozdal jsi pár krutých ran
A bolest tvých rozbitých kloubů
Vždyť ruce máš krvavý
Vražedná krutost ti na hranu zvoní a děsí
Takže k čemu je lítost, copak splněná přání netěší

Tak poslední živý strom konečně umírá
A to, co teče v řekách je celá jedů plejáda
A všem dětem odedneška přírodopis odpadá
A ty brečíš tu jako malej
A slepá kolej
Je proti tobě knihou bez konce
Jen hlavou kroutíš, nad svou lidskou náturou
Tak jsi to chtěl jen se přiznej
Sám sobě nemusíš lhát
A té zbytečné snahy už nechej
Stejně tě nikdo neslyší